

Hans Förstl: Demens államférfiak. Kockázatok és mellékhatások

Deutsche Medizinische Wochenschrift

(DMW 2018; 143 (25); S. 1–5; DOI: 10.1055/s-008-42057)

Ärzte Zeitung online, 27. 12. 2018 ; Univadis, 01. 01. 2019

Kulcsszavak: demencia, orvostörténet, politikatörténet, nemzetközi

Forrás Internet-helye:

<https://www.thieme-connect.com/products/ejournals/abstract/10.1055/a-0601-0682> ;

[https://www.aerztezeitung.de/politik_gesellschaft/article/978859/alternde-politiker-hindenburg-lenin-reagan-wenn-staatenlenker-schwaecheln.html?wt_mc=nl.upd.AEZ_NL_NEWSLETTER.2018-12-](https://www.aerztezeitung.de/politik_gesellschaft/article/978859/alternde-politiker-hindenburg-lenin-reagan-wenn-staatenlenker-schwaecheln.html?wt_mc=nl.upd.AEZ_NL_NEWSLETTER.2018-12-28.Politik+%26+Gesellschaft.x)

[28.Politik+%26+Gesellschaft.x](https://www.aerztezeitung.de/politik_gesellschaft/article/978859/alternde-politiker-hindenburg-lenin-reagan-wenn-staatenlenker-schwaecheln.html?wt_mc=nl.upd.AEZ_NL_NEWSLETTER.2018-12-28.Politik+%26+Gesellschaft.x)

Az időskor és a szellemi képességek hanyatlása a politikusokat sem kíméli. ***Hans Förstl pszichiáter, a Münchener Műszaki Egyetem Pszichológiai és Pszichoterápiás Poliklinikájának igazgatója*** az utóbbi száz év legkiemelkedőbb eseteit elemezte.

Paul von Hindenburg (1847-1934), 1925-től haláláig a weimari köztársaság birodalmi elnöke, enyhe kognitív zavarban szenvedett, szenilitása még a laikusok számára is feltűnővé vált. Hanyatló szellemi képessége hozzájárult befolyásolhatóságához, majd ahhoz, hogy feladta Hitlerrel szembeni ellenérzéseit és birodalmi kancellárrá nevezte ki. Kihangsúlyozott demenciára utaló abszolút terhelő tények nem mutathatók ki, szenilitása azonban „a bizonyossággal határozottan feltételezhető”.

Heinrich Lübke (1894-1972), a német szövetségi köztársaság második elnök esetében 1965-ben kezdtek megmutatkozni a demencia jelei. A politikusok és a médiák könyörtelenül visszaéltek helyzetével és kifigurázták. Förstl szerint manapság „az ilyesmit politikai inkorrekttségnek neveznek”.

Woodrow Wilson (1856-1924) amerikai elnök már az 1919-es békekonferencián zavarodottan viselkedett és az amnézia jeleit mutatta. Ugyanabban az évben stroke-ot szenvedett. Hivatali ügyeit minden legitimáció nélkül felesége és háziorvosa intézte.

Franklin D. Roosevelt (1882-1945) szellemi hanyatlása Jaltában mindenképpen feltűnhetett tárgyalópartnerei számára. Feltehetően enyhe emlékeztet zavarban szenvedett.

Ronald Reagan (1911-2004) elnök hivatali ideje végső szakaszában (1987-1989) kezdődő demencia jeleit mutatta.

Lenin (1870-1924) a szerző szerint vaszkuláris demenciában szenvedett. Betegségénél fogva már nem sikerült megakadályoznia, hogy Sztálin átvegye a hatalmat.

Borisz Jelcin (1931-2007) orosz elnöknél a pszichiáter reverzibilis kognitív zavarokat mutatott ki, amelyek a hatalomból való távozása után valóban javultak.

Paul Deschanel (1855-1922) francia elnökké választása után (1920) bizarr és gátlástalan viselkedésével tűnt fel, amelyet a szerző frontotemporális demenciával hozott összefüggésbe.

Antonio de Oliveira Salazar (1889-1970) portugál diktátor 1968-ban egy otthoni balesetet követően agyvérzést szenvedett és kómába esett. „Miután magához tért, hozzátartozói abban a tudatban hagyták, hogy még mindig hivatalban van, így haláláig nem szerzett tudomást lemondásáról”, írja Förstl.